

*Những
Tiếng
Nói*

Antonio Porchia

*Những
Tiếng
Nói*

Antonio Porchia

Những tiếng nói

ANTONIO PORCHIA

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Diễm Châu dịch

ANTONIO PORCHIA (1885-1968) là tác giả của một tác phẩm duy nhất: *Voces* ('Những tiếng nói'). Viết bằng Tây-ban-ngữ và sống gần trọn đời ở Buenos Aires, Á-căn-đình, Antonio Porchia sinh tại Calabre, về cực nam nước Ý, và là con của một vị... linh mục. Sau khi rời Ý qua Á-căn-đình, ông trở thành «kiểm điểm viên» ở cảng Buenos Aires và kế đó, làm việc trong một nhà in ở thành phố này.

Voces của Antonio Porchia được một nhóm nhỏ bằng hữu của ông xuất bản lần đầu tiên vào năm 1943 (nhà xuất bản Impulso, Buenos Aires). Từ đấy đã được tái bản nhiều lần, mỗi lần đều được tác giả sửa chữa, thêm bớt cho đến khi ông mất. Đây là một tập sách dày hơn một trăm trang, gồm những câu mà ta quen gọi là cách ngôn hay ngôn ngữ. Theo Jorge Luis Borges thì đây lại không phải là «những phương trình ngôn từ thuần túy» là vì «người đọc cảm thấy sự hiện diện trực tiếp của một người và định mệnh của người ấy». Borges gọi Porchia là «người bạn thân thiết của tôi mặc dù có lẽ ông không hay biết điều đó». Một nhà văn có tiếng Âu châu đã tuyên bố sẵn sàng trao toàn bộ tác phẩm của mình để đổi lấy một vài mẫu, đoạn câu ấy của Porchia... Antonio Porchia rất say mê ngôn ngữ. Ông thường tìm cách thay đổi văn bản đầu tiên, có khi chỉ một dấu chấm hoặc một dấu phẩy hoặc một vài chữ, có khi còn «bỏ lại» không dùng một số câu trong những ấn bản kế tiếp. Những câu này, Porchia không hẳn loại bỏ mà tiếp tục sửa đổi và đọc cho bạn bè. Sau khi ông mất, Laura Cerrato (bà Roberto Juarroz) đã sưu tập các câu «bỏ lại» từ các ấn bản 1943, 1948 và in thành tập *Những tiếng nói bỏ lại*. Sinh thời, Porchia cũng đã tặng Roberto và Laura Juarroz một số câu. Món quà tặng này gồm 18 câu, được công bố lần đầu vào năm 1986 và mang tên là *Những tiếng nói chưa in*.

Theo Roberto Juarroz, một nhà thơ lớn của Á-căn-đình và cũng là người bạn thân thiết của Antonio Porchia, trong đời tư Porchia có yêu tha thiết một người đàn bà và sẵn sàng cưới, nhưng «để bảo toàn tính mệnh của người yêu» (bị bọn người «khai thác» nàng hăm dọa), ông đã phải hy sinh và xa rời... Người ta không được biết gì thêm về mối tình này của Porchia...

Ở một tình vận xa xôi nào đó, tôi làm điều tôi làm để cho sự cân bằng vũ trụ, mà tôi dự phần, không mất đi sự cân bằng.

1. Tất cả những điều tôi mang cột chặt ở nơi tôi, đều tìm thấy tự do ở đâu đó.
2. Nhìn thấy khiến tôi phải mở mắt trước tất cả những điều tôi không muốn nhìn thấy.
3. Khuyết điểm của không tin là tin một chút.
4. Thế giới đầu tiên của tôi, tôi đã tìm thấy trọn vẹn trong vài vụn bánh của mình.

5. Kẻ nói sự thật hầu như không nói gì.

6. Tại sao anh cười một điều, mà không cười mọi điều?

7. Đúng hơn là gọi tên tôi, tên tôi nhắc tôi nhớ tới tên tôi.

8. Để khởi chuyển động một điều, tôi đã đặt cả trăm điều vào chuyển động và tôi không nhúc nhích được lấy một.

9. Đôi khi, tôi mơ rằng mình thức; và ấy cũng thế tôi mơ giấc mơ của giấc mơ tôi.

10. Kẻ tha thứ tất cả hẳn đã phải tha thứ cho mình tất cả.

11. Tôi tin ở Thượng đế, không phải vì ngài cũng chẳng phải vì tôi, mà vì những kẻ tin ở ngài.

12. Việc lành mạnh không bộc lộ.

13. Đừng phát hiện: có lẽ không có gì; và không có gì thì chẳng bỏ ta lại che đậy lại.

14. Đôi mắt tôi, bởi đã là những cây cầu, lúc này là những vực sâu.

15. Người ta sống với trông đợi đi tới chỗ trở thành một kỷ niệm.

16. Kẻ nắm giữ tôi bằng một sợi dây không mạnh: sợi dây thời mạnh.

17. Những điều tôi biết tôi không dùng được ngay cả để biết chúng.

18. Vì điều mà tôi cố gắng hiển đời mình, thường ra tôi chẳng cố gắng gì, nhưng bao giờ tôi cũng cố gắng đời tôi.

19. Hòn đá mà tôi cầm trong tay thấm hút chút máu tôi và phập phồng.

20. Một tia sáng xóa tên anh đi, tôi không còn biết anh là ai nữa.

21. Có nhiều điều trong những điều tôi đã thôi làm nơi tôi, vẫn tiếp tục tự làm nơi tôi, một mình.

22. Chúng tôi là biển cả và tôi. Biển cả có một mình và tôi có một mình. Thiếu một trong hai.

23. Mọi tâm hồn đều cần chìm đắm vào bệnh hoạn.

24. Từ bỏ một điều, tôi chẳng muốn theo đuổi một điều khác, để khỏi lại phải từ bỏ nó khi

đến lượt nó.

25. Trọng lực của tôi tới từ những vực thẳm.

26. Khi tôi không còn gì hết, tôi sẽ chẳng đòi hỏi gì hết nữa.

27. Mỗi lần tôi thức giấc, tôi hiểu ra không là gì hết thật dễ dàng biết bao.

28. Trong số những người ngã xuống, có những kẻ không chỗi dậy, để khỏi phải ngã xuống nữa.

29. Nếu anh không muốn hoa trong vườn nhà anh chết, hãy mở cửa vườn nhà anh.

30. Con trẻ trở thành người lớn, được nâng đỡ bằng những thềm muốn trẻ con.

31. Nếu anh phải khép lại những cánh cửa sổ anh nhìn qua, thà khép mắt lại còn hơn.

32. Những gì tôi khước từ, vứt bỏ từ tay tôi, rơi xuống trong tầm tay tôi.

33. Không sử dụng các khuyết điểm của mình, không có nghĩa là ta không có những khuyết điểm ấy.

34. Do tự trọng, đối với những kẻ không làm điều xấu cho tôi, tôi xin đừng làm điều xấu cho tôi ; đối với những kẻ làm điều xấu cho tôi, tôi không xin gì hết.

35. Tôi yêu vì những gì tôi đã yêu ; nhưng những gì tôi đã yêu, tôi sẽ không bắt đầu yêu lại nữa.

36. Kẻ không lấp đầy vũ trụ mình bằng những bóng ma, ở lại một mình.

37. Nơi anh chẳng là gì hết, hãy ở lại với anh : anh sẽ là tất cả.

38. Sợ không làm nhục cho bằng bị sợ.

39. Biết bao kẻ mỗi mệ vì nói dối, đã tự sát trong bất kỳ sự thật nào.

40. Đôi khi tôi thấy sự khốn cùng thật to lớn khiến tôi sợ phải cần tới nó.

41. Trong bể nước đầy cơn khát của tôi, tôi đã uống cho tới khi dần khát.

42. Có khi sự mất mát một điều khiến chúng ta khổ sở tới mức độ chúng ta không hoàn toàn mất hẳn điều ấy.

43. Điều tệ hại tôi đã làm, sao mà tôi đã làm tệ thế!

44. Những gì thanh khiết nhất có nơi chúng ta hòa lẫn với hư không, là vì sự thanh khiết của chúng không có tiếng nói và gần như không có ánh sáng.

45. Tình yêu không phải trọn vẹn đau đớn, không phải là trọn vẹn tình yêu.

46. Tôi sẽ mau chóng mất đi sự thèm khát đối với điều tôi tìm kiếm khi tìm kiếm điều tôi thèm khát.

47. Nếu người ta quả quyết với tôi rằng tôi đã chết hoặc tôi chưa sinh ra, có lẽ tôi sẽ không thôi nghĩ tới điều ấy.

48. Nếu như tôi tin rằng mặt trời không nhìn tôi đôi chút, có lẽ tôi sẽ không nhìn nó.

49. Đôi khi tôi nhớ rằng mình thở; và nếu như tôi thở thời cũng chỉ hơi hơi, tới mức quên mất rằng mình thở.

50. Kẻ tiếp nhận sự đơn độc của mình để ở lại một mình với nó, không bao giờ hoàn tất việc tiếp nhận nó.

51. Lên án một nhầm lẫn, một nhầm lẫn khác.

52. Một người là một với những kẻ khác: một mình, hẳn chả là gì hết.

53. Tôi nói với ý nghĩ là có lẽ tôi nên im lặng. Và tôi nói.

54. Nếu một mũi nhọn nào đó được phóng lên để gây thương tích cho tôi, nó sẽ thấy vết thương đã có đó và không thể gây thương tích cho tôi.

55. Linh hồn thánh thiện không sinh ra từ một thiên đường, mà từ một địa ngục.

56. Ta có thể nói gì về nhân loại hiện tại? Có lẽ tôi sẽ chỉ nói rằng phổ xá của nó thời rộng rãi.

57. Kẻ đi từ lửa tới lửa, sẽ chết vì lạnh lẽo.

58. Mặt trời soi sáng đêm tối, nó không biến đêm tối thành ánh sáng.

59. Con người thời yếu đuối và, khi tỏ ra rằng mình mạnh, còn yếu đuối hơn.

60. Bàn tay em đã đủ cho tôi: nó che phủ tôi trọn vẹn và nó không phải là trong suốt.

61. Một nỗi muộn phiền mới bước vô, và những nỗi muộn phiền cũ trong nhà đón tiếp nó

trong lặng lẽ, nhưng sống động.

62. Những huyền tượng thường tới một mình và ra đi có kẻ đi kèm theo.

63. Một chiếc cánh không phải là trời cũng chẳng phải đất.

64. Lòng tốt của em không tốt với tôi, bởi nó là trọn vẹn lòng tốt.

65. Nỗi đau của em lớn tới mức độ dường như nó không còn làm em đau.

66. Đôi khi mọi sự đều từ bỏ tôi và, để cho mọi sự trở lại, tôi phải bỏ đi.

67. Khi tôi được cứu vớt khỏi một địa ngục, nếu như do một đóa hoa, tôi không tin rằng mình được cứu vớt.

68. Lý sự lạc mất vì lý sự.

69. Ngày lớn của tôi tới và đi, tôi không biết ra sao; nhưng không qua hùng đông khi tới cũng chẳng qua hoàng hôn lúc đi.

70. Để nỗi buồn câm nín của em không nghe thấy những lời tôi nói, tôi đã nói nho nhỏ với em.

71. Kẻ ở với bản thân mình nhiều, tự giảm giá của mình.

72. Hết mọi mặt trời ra sức làm hồn mi bùng cháy: một nguyên tử li ti tắt nó đi.

73. Tôi biết những điều mà tôi đã hết sức cam đành không có khiến tôi không còn cam đành có chúng nữa.

74. Có những nỗi đau đã mất mất ký ức và không còn nhớ được vì sao chúng là những nỗi đau.

75. Tôi đã đạt tới cách tắt cả một bước. Và tôi ở lại đó, cách tắt cả, một bước.

76. Những hải đảo, những cây cầu, những chiếc cánh: ba cuộc đời riêng rẽ của tôi, ba cái chết hợp nhất của tôi.

77. Hãy trút những luyến tiếc của anh vào những luyến tiếc của thế giới và anh sẽ nhớ những luyến tiếc của anh.

78. Hết mọi sự đều thốt ra những cái tên.

79. Người ta mở cho tôi một cái cửa, tôi bước vào và thấy mình ở trước một trăm cái cửa đóng.

80. Không một ai hiểu rằng mi đã cố gắng tất cả: hãy cố gắng hơn nữa.

81. Một điều đẹp là hai điều: điều và đẹp; hai điều ấy không bao giờ đi với nhau.

82. Thượng đế đã cho con người nhiều. Nhưng con người vẫn muốn một điều gì đó của con người.

83. Kẻ tàn hại các tâm hồn không tàn hại một ngàn tâm hồn: hắn chỉ tàn hại một tâm hồn, một ngàn lần.

84. Những xiềng xích mà tôi không muốn bẻ gãy không phải là những xiềng xích. Nhưng chúng sẽ trở thành xiềng xích, nếu như tôi bẻ gãy chúng.

85. Đi thẳng rút ngắn những khoảng cách, và cũng rút ngắn cuộc đời nữa.

86. Ở giữa ánh sáng, chúng ta cũng chẳng phải là đến một chiếc bóng.

87. Nhìn người khóc là lệ nhiều hơn khóc.

(Câu này dịch sát: «Plus larme que pleurer est voir pleurer». Đại ý có thể là: *Buồn hơn cả chính mình buồn là thấy người khác buồn.*) [người dịch]

88. Tôi thắp ngọn đèn nhỏ của tôi và trời lên ở bên kia mặt trời.

89. Mỗi người đều tin rằng những sự việc của mình không phải là như mọi sự việc của thế giới này. Ấy chính là lý do vì thế mà mỗi người đều có những sự việc của riêng mình.

90. Với một số sinh vật nào đó, sự im lặng của tôi là trọn vẹn: cả bên trong lẫn bên ngoài.

91. Từ cả ngàn năm nay, tôi vẫn tự hỏi: ta làm gì bây giờ? Và tôi vẫn chưa cần phải trả lời tôi.

92. Tôi chôn vùi cuộc đời tôi ở bất kỳ đâu và tôi sẽ chết... ai biết được là ở đâu.

93. Chúng ta cảm thấy cái trống rỗng khi lấp đầy nó.

94. Kẻ nhìn tôi để biết tôi, kẻ ấy sẽ biết tôi một cách thiếu sót biết bao.

95. Ngoài đường phố, chỉ có đường phố. Trong nhà, chẳng có gì hết, cả đến nhà cũng không.

96. Con người, nếu lớn lao, cái lớn lao ấy bị giảm bớt vì tất cả những gì y đạt được nhờ sự lớn lao ấy.

97. Sự quá vãng của một linh hồn: chuyện nhẹ nhàng, gần như là im lặng.

98. Một trăm năm chết trong một khoảnh khắc, hết như một khoảnh khắc trong một khoảnh khắc.

99. Khi tôi không tự gây thương tổn cho mình, tôi sợ gây thương tổn cho người.

100. Điều làm tàn bại chúng ta, chúng ta không thuận tình làm tàn bại nó.

101. Có những điều trở thành của chúng ta một cách thật hoàn hảo khiến chúng ta quên mất chúng.

102. Ngọn núi mà tôi đã dựng lên xin tôi một hạt cát để đứng vững.

103. Ở nơi không có gì tốt để phô trương, tối tăm là một điều tốt.

104. Ban đêm có khi tôi thắp một ngọn đèn để khỏi phải thấy.

105. Khi mọi sự đã hoàn tất, những buổi sáng thật buồn.

106. Các lỗi lầm của tôi sẽ không sang những bàn tay khác do lỗi lầm của tôi: tôi không muốn có thêm một lỗi lầm nữa trong tay tôi.

107. Cái nghèo khó của tôi không phải là trọn vẹn: không có tôi trong đó.

108. Biển cả mà anh đặt trong một giọt nước, hãy nhìn nó như một giọt nước.

109. Kẻ đã làm cả ngàn điều, kẻ chưa làm lấy một điều, đều cảm thấy cùng một thèm khát: làm một điều gì đó.

110. Đừng cho tôi gì hết: là vì anh sẽ không cho tôi gì hết khi tôi không xin anh gì hết.

111. Khi anh biến tôi thành một người khác, tôi đã bỏ anh lại với tôi.

112. Để khỏi phải hạ mắt xuống tôi đã tự hạ mình hết sức khiến tôi đâm sợ đâm sợ đôi mắt tôi.

113. Nếu anh đang có một thế giới, đừng bỏ mất nó mà tìm kiếm một thế giới trong nó.

114. Sự thú tội của chỉ một người hạ nhục mọi người.

115. Tôi sẽ bỏ đi. Tôi ưng than phiền về sự vắng mặt của em hơn là về em.

116. Nỗi đau đớn của con người, khi nó thiếp ngủ, thiếu hình thù. Đánh thức nó dậy: nó mang hình thù của kẻ đánh thức nó dậy.
117. Một tâm hồn lớn chỉ cần rất ít để làm đầy.
118. Thói quen chờ đợi của tôi đến từ đối tượng chờ đợi của tôi.
119. Những điều có thực hiện hữu bao lâu chúng ta gán cho chúng những đức tính hoặc khuyết điểm của những điều không thực.
120. Con người có một thiên đường ở xa thế giới này: y đã đánh mất nó khi muốn đưa nó lại gần thế giới này.
121. Các nạn nhân động lòng thương hại các nạn nhân.
122. Điều không thể thuần hóa được của con người không phải là sự dữ ở nơi con người, ấy là sự lành.
123. Chuyện tôi đã có tất cả, tôi biết không phải vì đã có tất cả, mà vì kể đó tôi không còn gì hết nữa.
124. Hãy khởi hành từ bất kỳ đâu. Hết mọi điểm khởi hành đều có giá trị như nhau. Hết thấy đều dẫn tới một điểm khởi hành.
125. Sự đơn độc của tôi không làm bằng những gì tôi thiếu, mà bằng những gì không hiện hữu.
126. Có những giấc mơ mà ta cần phải nghỉ xả.
127. Chúng ta đặt một cái tên, rồi chúng ta không biết lấy tên nào đặt cho cái tên đó.
128. Hôm nay, tôi đã nhìn con người ở nơi tôi và tôi đã muốn mình nhỏ bé, thật nhỏ bé, để khỏi thấy con người bé mọn đến thế.
129. Người ta càng tin rằng mình kém cỏi bao nhiêu, người ta càng chịu đựng được thêm bấy nhiêu. Khi người ta tin rằng mình chẳng là gì cả, người ta chịu đựng được hết.
130. Tôi ưng lối ra của bất cứ một nơi ẩn náu nào hơn là nơi lớn nhất trong những nơi ẩn náu.
131. Có nhiều điều, để chứng tỏ với tôi sự không hiện hữu của chúng, đã trở thành của tôi.
132. Nếu anh không cần phải đổi đường, tại sao lại cần phải đổi kẻ hướng đạo?

133. Cái vô tận, bất kỳ ai cũng có thể tiêu diệt được nó trong một khoảnh khắc.

134. Ở nơi mắt tôi nhìn, là đôi mắt tôi, đang nhìn.

135. Tôi sống những điều nhượng bộ mà tôi thuận cho bản thân tôi.

136. Mọi thứ đồ chơi đều có quyền gãy.

137. Người ta có thể không mắc nợ gì hết với điều kiện là trả lại ánh sáng cho mặt trời.

138. Có lẽ tôi sẽ lên thiên đường, nhưng cùng với địa ngục của tôi ; một mình, thôi không.

139. Trong những chiếc bóng, có những chiếc bóng che giấu, có những chiếc bóng để lộ.

140. Người ta lên, người ta lên, và, khi tới đỉnh cao, người ta nhìn ngắm một vực sâu.

141. Cái ân huệ mà tôi không nhìn thấy ở nơi anh, hãy từ khước nó với tôi.

142. Cái «tôi» của tôi dần dà đã tách rời tôi và lúc này chính là cái «anh» xa xôi nhất của tôi.

143. Nếu người ta không thèm muốn điều không thể được, thì người ta không thèm muốn, hoặc người ta đã thôi thèm muốn.

144. Con người phán xét mọi sự trong phút hiện tại mà không hiểu rằng mình chỉ phán xét có một phút: phút hiện tại.

145. Sự huyền bí đã làm anh lớn lao: nó đã biến anh thành sự huyền bí.

146. Tôi không phải là như người ta đã tạo ra tôi. Và như thế càng hay. Như thế tôi sẽ bớt làm điều xấu.

147. Anh tin rằng anh không thiếu nợ tôi gì hết. Vậy thì anh không thiếu nợ tôi gì hết. Tôi tôn trọng mọi tin tưởng.

148. Cái sâu xa nhìn sâu xa trở thành cái bề mặt.

149. Những bông hoa không hương phải gọi là hoa những đóa hoa thơm.

150. Tôi tiếp tục xin người ta dạy dỗ mình, không còn phải là dạy dỗ con người, mà là kẻ không có gì phải học hỏi nơi con người.

151. Nếu như tôi quên những gì tôi chưa từng là, hẳn là tôi sẽ quên chính bản thân tôi.

152. Không phải hết mọi người đều làm điều ác hại, nhưng hết mọi người đều bị nó tố cáo.

153. Trước khi rong ruổi con đường của tôi, tôi đã là con đường của tôi.

154. Kẻ leo từng cấp lại từng cấp luôn luôn ở ngang tầm một cấp.

155. Mọi sự hiện hữu do cái trống rỗng bao quanh chúng.

156. Cả tới vật nhỏ nhất trong các vật sống động cũng mang một mặt trời trong mắt.

157. Con người không cười nữa, ngay khi biết mình là sự vật khô hài.

158. Hãy khuất phục tôi, nhưng đừng đem những điều xác tín ra: đã từ lâu rồi những điều xác tín không còn khuất phục được tôi.

159. Tôi chưa từng nếm thứ rượu nào thượng hạng hơn là máu tôi.

160. Kẻ không biết tin tưởng có lẽ không nên biết.

161. Tôi đã thấy những cán cân, tới mãi trong sự mù lòa của mắt tôi. Và tôi đã khiến mắt tôi mù lòa để khỏi thấy những cán cân.

162. Điều tôi thiếu, có lẽ không hiện hữu ; và thêm nữa, tôi sống điều ấy.

163. Mùi vị của bản ngã không phải là cay đắng, nhưng nó không nuôi dưỡng ai.

164. Cả tôi nữa, tôi cũng đã có một mùa hè : tôi đã tiêu hao mòn mỗi nhân danh nó.

165. Tôi đã muốn đạt tới quyền hạn bằng những con đường thẳng thắn. Lập tức tôi đã bắt đầu lằm lạc.

166. Đừng khóc kẻ nào không tìm ra bể cạn để trút nước mắt.

167. Tôi giữ đầy đặn những gì tôi có thể làm đầy bằng những thèm khát của mình và cũng là những gì mà trước đó tôi đã nhận lãnh trống rỗng.

168. Con người hẳn sẽ vươn cao tới mức ngang hàng với bậc thầy xứng đáng của mình, nếu khi thực hiện một công trình, y đồng thời cũng thực hiện một địa ngục cho công trình của mình.

169. Thế giới xoay vần trên một nguyên tử của thế giới, chứ không phải trên thế giới.

170. Điều thiện mà chúng ta làm cho người mà chúng ta chẳng hề mắc nợ một điều thiện nào, chúng ta mắc nợ điều ấy với kẻ làm điều thiện cho chúng ta.

171. Không ai là ánh sáng của mình, cả đến mặt trời cũng không.

172. Đối với bản thân tôi, tôi đã là môn đệ và người thầy : người học trò tốt của một người thầy xấu.

173. Tôi đã từ bỏ cái tất yếu bản cùng của sống. Tôi sống không có nó.

174. Mi không thấy dòng sông của những tiếng nước nở : dòng sông ấy thiếu một giọt nước mắt của mi.

175. Để có thể đạt tới những độ cao nào đó, tôi không hạ chúng xuống thấp, tôi đưa chúng lên cao hơn nữa.

176. Ở mỗi bước tôi đều gặp điều tôi đã mất và nhớ rằng mình đã mất nó.

177. Tôi không rõ mình đã có thể trở lại đây biết bao lần, mà không cần nhúc nhích khỏi đây.

178. Tôi biết rằng em không có gì hết. Bởi thế tôi đòi hỏi em tất cả. Để em có tất cả.

179. Mang hay được mang, cũng là cùng một gánh nặng : cần thiết cho đôi vai chúng ta.

180. Hoa tàn tôi thấy đẹp hơn.

181. Điều tốt mà tôi không xứng đáng, có lẽ tôi sẽ đạt được nó mà tôi không thể sống nó. Điều tốt mà tôi xứng đáng, có lẽ tôi sẽ sống nó, ngay như tôi không đạt được nó.

182. Chuyển động của kẻ tự vận dụng bằng chính đôi tay mình thì đột ngột: có thể nói là chuyển động của một con rối.

183. Những tài sản của tôi hoàn toàn mất đi là những thứ mà tôi đã mất mà không một ai từng tìm thấy.

184. Có một cái tên nào đó, nếu tôi thốt ra, tôi e sẽ phải biến nó thành một câu: tôi không thốt ra cái tên ấy.

185. Con người, trong toàn bộ, chẳng phải là ngay đến một mảnh vụn của toàn bộ: y là toàn bộ.

186. Mùa Xuân của tinh thần nở hoa vào mùa Đông.

187. Liệu sẽ có chẳng cuộc tìm kiếm muôn đời ấy, nếu như có một điều gì đó đã được tìm

thấy?

188. Trong những gì xúc phạm đến tôi, chỉ xúc phạm đến tôi là sự việc tôi phải tự vệ đối với nó.
189. Tấn bi kịch của con người, lớn hơn khi y để cho nó vượt thoát.
190. Những giá trị đáng kể của một sự việc không đến từ sự việc ấy: chúng đi tới sự việc ấy.
191. Ánh ngày không thể cười nhạo tôi: tôi không bao giờ nhạo cười đêm tối.
192. Kẻ biến miếng ăn của mình thành một trời, biến cơn đói của mình thành địa ngục.
193. Mi là một kẻ bù nhìn, nhưng ở trong đôi tay của vô hạn, đôi tay ấy rất có thể là tay mi.
194. Điều tôi thấy bảo tôi rằng tôi mù.
195. Cái lạnh là một người cố vấn lớn, nhưng đó là cái lạnh.
196. Bao giờ cũng nhìn cùng một sự việc thời không thể nào thấy được nó.
197. Cũng có khi tôi chăm sóc tới bản thân tôi. Nhưng tôi đã quên mất chăm sóc bản thân nghĩa là gì.
198. Cuộc đời bắt đầu chết ở nơi nó là cuộc đời hơn cả.
199. Khi lại gần một tâm hồn, tôi không có sự thèm muốn hiểu biết nó. Nhưng khi tôi rời xa nó thì có.
200. Vũ trụ không tạo lập một trật tự trọn vẹn: nó thiếu sự ưng thuận của con người.
201. Nơi hết mọi người đều ta thán, không nghe thấy một tiếng ta thán nào.
202. Có những kẻ, muốn đi trước hết mọi người, đã tới sa mạc.
203. Sự huyền bí xoa dịu đôi mắt tôi, nó không làm chúng mù quáng.
204. Ít kẻ đạt tới chỗ không là gì hết: độ đường ấy thật dài.
205. Đôi khi, để tự tách biệt với thế giới, tôi nâng thế giới lên cao chung quanh tôi, như một bức vách.
206. Buồn, mi đỡ buồn hơn. Vậy thời cứ buồn.

207. Điều tốt của tâm hồn, khi người ta mất nó, vẫn không mất giá trị.

208. Ở nơi lấp lánh một ánh đèn nhỏ nhất, tôi không thấp ngọn đèn của tôi.

209. Tôi sống để tự giải thoát khỏi những gì tôi sống.

210. Bởi không có điều nào tự lặp lại, mọi điều đều là điều chót.

211. Tôi sẽ tiếp tục đi trên những vùng biển lạ, cho đến khi đắm chìm trong biển của tôi.

212. Người ta chỉ đạt tới những điều chắc chắn bằng đi bộ.

213. Lẽ phải của mọi người là một con quái vật; và lẽ phải của duy một người là lẽ phải của duy một người.

214. Nỗ lực của những người này để đạt được những gì mà những người kia đạt được không cần nỗ lực, làm giảm giá nỗ lực.

215. Khi trở lại, không phải tất cả đều trở lại, ngay cả khi tất cả trở lại.

216. Con người không đi đâu hết, tất cả đến với con người, như buổi sáng.

217. Cho không phải là điều chúng ta cho, mà là điều chúng ta muốn cho, nhưng điều đó chúng ta không bao giờ cho, là vì chúng ta không sở hữu nó.

218. Làm tổn thương trái tim: sáng tạo nó.

219. Một đóa hoa chết trong bàn tay tôi: nó làm tắt đi một vì sao.

220. Màu trắng mà trước đây tôi đã nhuộm bằng máu mình lúc này lại là màu trắng.

221. Tất cả những gì thay đổi để lại sau mình một vực sâu ở nơi thay đổi.

222. Sau khi đã bao lần bỏ trốn những sự vật quen thuộc, tôi đã nhìn ra chính mình như một sự vật quen thuộc. Nhưng tôi vẫn tiếp tục bỏ trốn những sự vật quen thuộc.

223. Cái nghèo khó của người khác khiến tôi cảm thấy mình nghèo: cái nghèo khó của tôi không đủ để tôi cảm thấy thế.

224. Cái lớn của kẻ mọn hèn: tất cả. Cái lớn của những kẻ lớn: chẳng là gì hết.

225. Đã lâu rồi tôi không còn cầu xin trời gì hết nữa, vậy mà hai cánh tay tôi vẫn còn giơ lên.

226. Cuộc đời có vẻ như là hai điểm, không có những điểm trung gian.

227. Gần cận tôi chỉ có những cõi xa xăm.

228. Từ khi chỉ có mình tôi biết những gì xảy ra cho tôi, chả còn có gì xảy ra cho tôi hết nữa.

229. Người mù mang một ngôi sao trên vai.

230. Khi tôi chợt thấy mình với một ý tưởng không thuộc thế giới này, tôi thấy dường như thế giới này mở rộng.

231. Sự không-biết việc đã biết tạo ra Thượng đế.

232. Khi tìm kiếm sự hiện hữu của mình, tôi tìm kiếm nó ở nơi một người nào đó.

233. Có những sự vật sống một cuộc đời lâu dài: chúng sống như chết.

234. Lúc này các ý tưởng của tôi đưa mắt nhìn bao quát các sự vật, đôi cánh tay tôi không còn giúp ích gì cho tôi nữa.

235. Khi anh và chân lý nói với tôi, tôi không lắng nghe chân lý. Tôi lắng nghe anh.

236. Khi một tiếng nói gọi tôi, tôi đáp trả tiếng gọi đó. Nhưng trước tiên tôi đáp trả tôi đã.

237. Người và vật lên lên xuống xuống; rời xa rồi gần lại. Tất cả là tấn tuồng của những khoảng cách.

238. Bùn, khi người ta tách nó ra khỏi bùn, không còn là bùn.

239. Có thể có một sa mạc nơi có ánh sáng; nơi có đêm tối, thời không.

240. Kẻ tìm trong điều tốt của mình một điều tốt lớn hơn, bỏ mất điều tốt của mình.

241. Tất cả đều tựa như những dòng sông: công trình của những con dốc.

242. Những sự vật tương phản nhiều nhất với nhau là những sự vật tương phản ít nhất với tôi.

243. Khi đôi mắt người tắt đi, cả tôi nữa, tôi cũng đã thấy một chiếc bóng.

244. Những tài sản lớn nhất của tôi nuôi sống được ba hay bốn chữ thật trẻ con.

245. Tôi đã thua mất gấp đôi, là vì tôi cũng đã thắng.

246. Luôn luôn tôi vẫn còn đôi chút thơ ngây. Chính nó che chở tôi, gần như một bà mẹ.

247. Những khó khăn cũng qua đi, như mọi sự đều qua đi, không khó khăn.

248. Niềm vui của tôi lớn biết bao, khi tôi thấy nó nơi một người khác!

249. Tôi không làm gì hết và không biết cách làm sao; là vì khi tôi muốn không làm gì hết, tôi không biết phải làm sao.

250. Tất cả những gì con người học biết, y không biết y đã học biết tất cả bằng cách nào.

251. Cần phải chịu khổ, dẫu vô ích, để khỏi phải sống vô ích.

252. Tôi chịu đựng những gì tôi biết bằng những gì tôi không biết.

253. Cân nhắc tất cả thật kỹ, tôi biết rằng một tiếng thở dài không nặng gì hết.

254. Biết chết tổn mạng sống.

255. Kẻ đã thấy với đôi mắt mở, có thể lại thấy, nhưng với đôi mắt nhắm.

256. Tôi sẽ không mang tâm hồn em đi. Tôi chỉ cần biết rằng em có nó là đủ.

257. Khi tôi chết, đó sẽ là lần đầu tiên tôi không thấy mình chết.

258. Trong vô tận của tôi chỉ có chỗ cho một vết thương mà thôi.

259. Tôi đã rơi xuống như một chiếc cánh để khỏi làm em đau.

260. Trong im lặng của tôi chỉ thiếu có tiếng tôi.

261. Tôi đã khởi sự đời tôi, như người diễn viên độc nhất của nó; tôi kết thúc nó, như người khán giả độc nhất.

262. Khi tôi tin rằng mình tốt, đó không phải là khi tôi tin rằng mọi sự đều xấu: tôi không tin ở những ngoại lệ.

263. Đơn độc, con người là nhiều đối với một người đơn độc.

264. Bao lâu chúng ta tin rằng mình là một giá trị nào đó, chúng ta thường gây tổn hại cho mình.

265. Tại sao, khi đang rơi xuống vực sâu, anh lại dừng lại một khoảnh khắc?

Tôi sẽ tiếp tục loại bỏ những chữ không thích hợp mà tôi đã đặt vào toàn bộ của tôi, dẫn cho toàn bộ của tôi không còn lấy một chữ.

Những tiếng nói chưa in

1. Anh ao ước có thể dừng lại, để dừng lại ở một điều gì đó. Nhưng có chẳng một điều gì đó có thể dừng lại để anh dừng lại ở một điều gì đó?
2. Hiện hữu là bắt buộc phải hiện hữu. Và bắt buộc phải hiện hữu là bắt buộc phải hiện hữu. Không phải là hiện hữu.
3. Kẻ làm điều mình làm như biết làm điều mình làm, không làm với mình điều mình làm, và điều y làm không phải là của y.
4. Không, sự vật không phải là như chúng hiện nay, bởi nếu chúng quả là như chúng hiện nay, thì mãi mãi chúng vẫn là như chúng hiện nay.
5. Thời gian tôi bỏ ra để sống là đúng thời gian tôi bỏ ra để chết.
6. Phải, tôi hiểu, tôi hiểu, nhưng... Mà tại sao tôi hiểu? Phải, tôi muốn hiểu tại sao tôi hiểu.
7. Anh nắm hai bàn tay anh lại và tôi không thấy gì hết trong hai tay anh. Ôi, người ta không thấy biết bao nơi người ta không thấy gì hết!
8. Không, hôm nay tôi không thể tin được là có những người khác đã tìm được hơi ấm ở nơi tôi đã thấy lạnh lẽo.
9. Và nếu tôi là những nhu cầu của những gì là tôi; thì những gì là tôi, là ai?
10. Khoảng cách khiến tôi xa cách tất cả đã là trọn vĩnh cửu. Vậy mà tôi vẫn chưa tách biệt trong gì hết, với gì hết.
11. Anh biết rằng anh đã nhầm; và nếu như anh cũng biết rằng anh đang nhầm và nếu như anh cũng biết rằng anh sẽ nhầm, thì về chuyện ấy anh cũng sẽ biết bằng tôi biết.
12. Phải, một vô tận chờ trông và chung cuộc, của một vô tận những chờ trông. Có thể thôi.
13. Và nếu như tôi không quên gì hết về những gì có nơi anh, thì không bao giờ tôi sẽ tìm được gì mới hết trong những gì có nơi anh.
14. Và nỗi đau của hấn đi tới chỗ vô tận, đến không còn gì chạm tới nỗi đau của hấn nữa.
15. Và nếu tôi tin rằng anh là ai đó, trong cái toàn bộ, thì tôi tin rằng anh là ai đó thuộc về cái toàn bộ, chứ không phải thuộc về những gì là anh; về những gì anh là, tôi tin rằng anh chẳng

là ai cả, rằng anh không hiện hữu, trong những gì là toàn bộ.

16. Họ tin rằng muốn cho tôi khác đi, chỉ cần ấy là tôi và không gì khác ngoài tôi, không gì khác ngoài tôi khác đi. Như thế là ta có thể khác với điều gì không khác.

17. Và nếu hồn anh lành mọi tật bệnh của nó, thời có lẽ nó sẽ chết.

18. Không, tôi không thể làm gì hơn được nữa, về những gì không làm gì hơn được nữa. Và ấy cũng đã là gần như tất cả những gì không làm gì hơn được nữa.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>